

אלו הן הגולין פרק שני מכות

ממא יהיה מכל מקום. קשה לישמוק מאשר ומיהיה יש לומר
 דאשר אורחיה דקרא הוא: **דלמא** חרישת העובר
 דמצוה ואמר רחמנא תשובת. קת קשה לישמוק מיניה דמשנות
 ומיהיה ימתי לן דהא לנימרי מנכרין קרא וייל דהא לא חייש
 רק לסמור דרשא דלשמעין מה
 חריש רשות ומעשה נאמר דלמא
 לדרשא אחרינא: **אינו** צ"ח חריש
 וקציר של שביעית כו'. תימה דבשלמא
 קציר כתיב דהאי ענינא את ספיח
 קצירך לא תקצור אלל תרישה לא
 כתיב כלל התם וכי"ת דילפינן מקראי
 דכתיבי כל אשר עזודות קרקע הא
 איכא מ"ד פ"ק דמו"ק (דף ג.)
 התם מדקאמר הורש בשוגג למה לא
 לוקח (ו) וי"ל דכיון דקסבר דקציר אחי
 לתוספת חריש נמי אתא לתוספת:
והא אמרת יצא האב המכה בנו.
 קשה (ס) (לר"ן) דהיינו דוקא
 כשמייסרו ומכה בתוכחתו אלל אם
 הלך ציער והורגו בשוגג למה לא
 יגלה וי"ל דמשמע ליה דמייירי בכל
 ענין אף אם מכה לייסרו דלס לא
 קן אמאי נקט טפי בן מאלס אמר:
 אלמא

תורה אור השלם

1. כל הנגע בבת בנפש האדם אשר יצא מן הארץ ויתחשב אבן משכן ייטעם ונתחשב בנפש הדואר מישדאל כי מי יקח לא יזיק עליו טומא ויהיה עור טמא בו.
2. ששת ימים תעבד וביום השביעי תשתב בדרוש ובקציר תשתב שמות לך כא
3. ובשנה השביעית שבת שבתך יהיה לארץ שבת לך וי"ל דאשר לא תורע וברמך לא תומר:
4. יסר בך וינחך ויתן מעודים לנפשך.
5. לבני ישראל ולגר ולתושב בתוכם תחייבה שש הערים האלה למקלט לנפש שמה כל מכה נפש בשגגה.
6. אלהים לא יקלל ונשיא בעמך לא תאר: שמות כב כז

מוסף רש"י

לרבות טבול יום. שאינו
 נקרא לטוב כפרה. שאינו
 יכול לזנוק עד שיערב
 משמו וזיר מהו. לרבות
 מחורש כפורים. דלע"ג
 דהעירב משמו אזי יכול
 לזנוק עד שיזנף כפרה
 (שם) שאם נמסו למקדש
 מיינן כתיב (פסחים צב.)
 אינו צריך לומר חריש
 של שביעית. דעל כרחק
 לע"ג דרשא דקרא בשנת
 קלי. דכתיב שנת ימים
 שביעית. שפיחא אשביעית
 קלי. דלך אשבת. חריש
 וקציר הוא דלמסור אשר
 מללסת מי שרו ויהי ערב
 חריש של שביעית. שנת ימיו שנה
 אילן ערב שביעית. חריש
 שיעול לשביעית (שם).
 שכנס לשביעית. כל
 שיש לו לזנוק לשביעית.
 שאסור לתרום לפני ר"ה
 (נחמ"ד ד.) וקציר של
 שביעית. כגון תבואה
 שהיא של שביעית. כגון תבואה
 אשה וזה מה שכתב
 ע"ה חריש רשות בו. ולא דבר הכתוב אלל ענין שנת.
 מה חריש אין קציר של מנוה. ואפילו לרוב לנזק שומר ושמי הלם. שרי אל מלא חרוש אינו חרוש. ואפי' חרוש של שנת.
 אף קציר שאינו חרוש. יצא קציר העומר שהוא מצוה. שאפילו מלא קציר מנוה לקצור (שם)
 דענין קצירה לשמה (מו"ק ד.) ויש ללמוד משלן שיהיה את השנת (ד"ה ט.)

לרבות טבול יום. שאם נמסו למקדש ענוש כרת: **לרבות מחוסר**
כישורים. מלומן טומאות הכריכות קרנן ועלן והעריב שמשו ולא
 הביא כפרתו ונכנס למקדש חייב. וארבע טומאות הן הטעונות
 קרנן הזו והזנה והיוולדת והמנורע: **עוד קאמינא**. עוד טומאתו
 זו. עוד ש' קרא יתירא לדרשא הוא:
איכא דמפני לפי. להא דל"ל הוא
 מרבנן לרבה והא דלוחמיה רבינא
 אהא: אין ל"ל חריש וקציר של
שביעית כו'. דעל כרחק שביעית
 דשמיטה הכתוב מדבר דלוי כדכתיב
 דלויס השביעי קלי מאי שנת חריש
 וקציר דנקט אלל ה"ק שנת ימים
 מעבוד ובשביעי תשבות והשנה
 שאלה עובד כהן חריש וקציר
 תשבות(ט): **הנכנס לשביעית**. (ו) וחריש
 של שביעית. שנת חריש בשמיטת
 חרישה והמעולת לשביעית: **וקציר**
של שביעית הוולא למולאי שביעית.
 שאם הביאה שלש שביעית מלא
 היא ראויה לקצור ואם קצרה בשמיטת
 נקיף לנהיה זה קדושת שביעית: **וכי**
ישמעאל אומר מה חריש ששום כו'.
 ובשנת קלי ולהכי נקט חריש וקציר
 לומר לך מה חריש שאינו חרוש
 לך בשנת חריש של שנת הוא שאינו
 לנו חריש של מנוה אף קציר אינו
 חרוש לך אלל של שנת יאל קציר
 העומר: **אם מלא חרוש אינו לרבי**
לחרוש. אלל קציר אפילו מלא קצור
 מנוה לקצור לשמה דכתיב (סוקרתס
 והכחלס את עומר: **לאו מילתא** היא
דלמרי. שהיה לי להשיבו תשובה
 נחת דקרא לאו כמנוה איירי:
מאי טעמא קציר דומיא דחריש.
 מה חריש בכל מקום מלא חרוש אין
 מנוה לחרוש אף קציר כהכי עסקי'
 שאם מלא קצור אין מנוה לקצור יאל
 קציר העומר שאפילו מלא קצור מנוה
 לקצור: ואי ס"ד מנוה. דקציר של
 מנוה מלא קצור אינו קולר תמימה
 היא זו: **מתני'** ע"י הן. אם
 הרגו לבנו בשוגג. חוץ מגר שושב.
 שאין ישראל גולה על ידו: (ו) הכל
 גולין. מפרש בגמרא לאיתוי מאי:
גמ' בשילא דנגרי. כלמנד חרש
 עלים שאינו מלמדו מורה אלל אומנות.
 שזילא ויינד'רינו: **חיוסיה** הוא.
 ואף זו מנוה על האב ללמדו דילפינן
 לה מקרא בפרק קמא דקדושין
 (דף ל.) דכתיב (קהלת ט) ראה חייס עס
 אשה אשר אהבת הקדש אומנות שהוא
 חיותו לאשה כשם שאינו חייב להשיאו

דגמיר נמי מצוה קא עביד דכתיב יסר בך וינחך (ו) הדר אמר רבא לאו
 מילתא היא דאמרי (ב) קצירה דומיא דחרישה מה חרישה מצא חרוש אינו
 חרוש אף קצירה נמי (ג) (מצא קצור אינו קוצר) ואי ס"ד מצוה מצא קצור
 אינו קוצר מצוה לקצור ולהביא: **מתני'** והאב גולה על ידי הבן והבן
 גולה ע"י האב והכל גולין על ידי ישראל וישראל גולין על ידיהן חוץ ממגר
 תושב וגר תושב (א) אינו גולה אלא על ידי גר תושב: **גמ'** האב גולה ע"י
 הבן והאמרת יצא האב המכה את בנו דגמיר והאמרת אע"ג דגמיר מצוה
 קעביד בשוליא דנגרי שוליא דנגרי חיותא היא דלמדיה דגמיר אומנותא
 אחריית: והבן גולה ע"י האב כו': ורמינהי ימכה נפש פרט למכה אביו
 אמר רב כהנא לא קשיא הא ר"ש והא רבנן לר"ש דאמר חנק חמור מסייף
 שגגת סייף ניתנה לכפרה שגגת חנק לא ניתנה לכפרה לרובן דאמרי סייף
 חמור מחנק הורג אביו (בשוגג) שגגת סייף הוא ושגגת סייף ניתנה לכפרה
 רבא אמר פרט לעושה חבורה באביו בשוגג ס"ד אמינא כיון דבמדיה בר קמלא
 הוא בשוגג נמי ליגלי קמ"ל: הכל גולין על ידי ישראל וכו': הכל גולין על ידי
 ישראל לאיתויי מאי לאיתויי עבד וכותי תנינא להא דת"ר עבד וכותי גולה
 ולוקה ע"י ישראל וישראל גולה ולוקה ע"י כותי ועבד בשלמא עבד וכותי
 גולה ע"י ישראל ולוקה גולה דקמליה ולוקה דלטייה אלא ישראל גולה ולוקה
 ע"י כותי בשלמא גולה דקמליה אלא לוקה אמאי דלטייה ונשיא בעמך
 לא תאור (ב) בעושה מעשה עמך אלא אמר רב אחא בר יעקב כגון שהעיד
 בו והזום דכוותיה גבי עבד שהעיד בו והזום עבד בר עדות הוא אלא
 אמר רב אחא בריה דרב איקא הכא במאי עסקינן כגון שהכרה הכאה
 שאין

אשה דכתיב (נרמיה טו) וקחו לנניכס נשים קך חייב ללמדו אומנות: **מכה נפש**. גבי הורג בשגגה כתיב לזנוק שמה מכה נפש בשגגה: **פרט**
למכה אביו. שלא חייב גלות אלל למי שהכחתו מלויה שנפשו שאינו חייב עליו אלל אם כן הרגו יאל מכה אביו שהוא חייב עליו מיתה
 בחבורה בעלמא וקא ס"ד דממעט ליה מגלות אפילו הרגו: **לרכן שמעון דאמר**. כנסהדרין צפ"ד מיתות צפ"ד נידון בחמורה וההורג אביו חייב שתי מיתות שהעושה
 חבורה אביו שגגת חנק לא ניתנה לכפרה שגגת חנק לא ניתנה לכפרה לרובן דאמרי סייף חמור מחנק הורג אביו (בשוגג) שגגת סייף הוא ושגגת סייף ניתנה לכפרה
 היה חנק ועכשיו שהוא שוגג לא נתנה שגגת חנק לא ניתנה לכפרה שגגת חנק לא ניתנה לכפרה לרובן דאמרי סייף חמור מחנק הורג אביו (בשוגג) שגגת סייף הוא ושגגת סייף ניתנה לכפרה
 כפרה לשגגת חנק: **ולרכן דאמרי** סייף חמור מחנק הורג אביו שגגת סייף הוא. שהרי אילו מוד היה נידון בחמורה שהיה
 סייף ושגגת סייף נתנה לכפרה שגגת חנק לא ניתנה לכפרה שגגת חנק לא ניתנה לכפרה לרובן דאמרי סייף חמור מחנק הורג אביו (בשוגג) שגגת סייף הוא ושגגת סייף ניתנה לכפרה
 למכה אביו לאו להורגו קא ממעיט אלל בעושה זו חבורה בשוגג: **לוקה דלטייה**. ולאמרינן [בשבויות] (דף לה.) המקלל את
 חבירו עובר בלא תעשה ואח"כ בלא תהמקלל דין ונשיא וחרש (פסחין דף טו.): **שהעיד** כו'. שהוא חייב מלקות: **שאין**

ברשות לסיפק גולה אבל המכה ללמדו חורה או מוסר אינו גולה. רמינן ברייתא דקמין בן המכה אביו אינו גולה.
 כלומר לא סגי ליה בגלות. אמתי' דקמין הבן גולה וברייתא ששעה בו חבורה ולא הרגו והכי קמין מכה נפש פרט
 היא. ורבא אמר בהורגו הבן לאביו דברי הכל גולה וברייתא ששעה בו חבורה ולא הרגו והכי קמין מכה נפש פרט
 למכה אביו בשוגג ועשה בו חבורה שאינו גולה מיט' דסד"א כיון שהבן עושה חבורה באביו כמדין אע"פ שלא הרגו
 נהרגו בשוגג נמי כיון ששעה בו חבורה ליגלי קמ"ל דלא: הכל גולין ע"י ישראל כלומר כל ההורג ישראל גולה.
 אם הרגו ואם קללו לוקה מכתבם נשיא בעמך לא תאור. ישראל גולה ע"י עבד וכותי אם הרגו ואם הכוה הכאה

לרבות טבול יום. שאם נמסו למקדש ענוש כרת: **לרבות מחוסר**
כישורים. מלומן טומאות הכריכות קרנן ועלן והעריב שמשו ולא
 הביא כפרתו ונכנס למקדש חייב. וארבע טומאות הן הטעונות
 קרנן הזו והזנה והיוולדת והמנורע: **עוד קאמינא**. עוד טומאתו
 זו. עוד ש' קרא יתירא לדרשא הוא:
איכא דמפני לפי. להא דל"ל הוא
 מרבנן לרבה והא דלוחמיה רבינא
 אהא: אין ל"ל חריש וקציר של
שביעית כו'. דעל כרחק שביעית
 דשמיטה הכתוב מדבר דלוי כדכתיב
 דלויס השביעי קלי מאי שנת חריש
 וקציר דנקט אלל ה"ק שנת ימים
 מעבוד ובשביעי תשבות והשנה
 שאלה עובד כהן חריש וקציר
 תשבות(ט): **הנכנס לשביעית**. (ו) וחריש
 של שביעית. שנת חריש בשמיטת
 חרישה והמעולת לשביעית: **וקציר**
של שביעית הוולא למולאי שביעית.
 שאם הביאה שלש שביעית מלא
 היא ראויה לקצור ואם קצרה בשמיטת
 נקיף לנהיה זה קדושת שביעית: **וכי**
ישמעאל אומר מה חריש ששום כו'.
 ובשנת קלי ולהכי נקט חריש וקציר
 לומר לך מה חריש שאינו חרוש
 לך בשנת חריש של שנת הוא שאינו
 לנו חריש של מנוה אף קציר אינו
 חרוש לך אלל של שנת יאל קציר
 העומר: **אם מלא חרוש אינו לרבי**
לחרוש. אלל קציר אפילו מלא קצור
 מנוה לקצור לשמה דכתיב (סוקרתס
 והכחלס את עומר: **לאו מילתא** היא
דלמרי. שהיה לי להשיבו תשובה
 נחת דקרא לאו כמנוה איירי:
מאי טעמא קציר דומיא דחריש.
 מה חריש בכל מקום מלא חרוש אין
 מנוה לחרוש אף קציר כהכי עסקי'
 שאם מלא קצור אין מנוה לקצור יאל
 קציר העומר שאפילו מלא קצור מנוה
 לקצור: ואי ס"ד מנוה. דקציר של
 מנוה מלא קצור אינו קולר תמימה
 היא זו: **מתני'** ע"י הן. אם
 הרגו לבנו בשוגג. חוץ מגר שושב.
 שאין ישראל גולה על ידו: (ו) הכל
 גולין. מפרש בגמרא לאיתוי מאי:
גמ' בשילא דנגרי. כלמנד חרש
 עלים שאינו מלמדו מורה אלל אומנות.
 שזילא ויינד'רינו: **חיוסיה** הוא.
 ואף זו מנוה על האב ללמדו דילפינן
 לה מקרא בפרק קמא דקדושין
 (דף ל.) דכתיב (קהלת ט) ראה חייס עס
 אשה אשר אהבת הקדש אומנות שהוא
 חיותו לאשה כשם שאינו חייב להשיאו

לרבות טבול יום. שאם נמסו למקדש ענוש כרת: **לרבות מחוסר**
כישורים. מלומן טומאות הכריכות קרנן ועלן והעריב שמשו ולא
 הביא כפרתו ונכנס למקדש חייב. וארבע טומאות הן הטעונות
 קרנן הזו והזנה והיוולדת והמנורע: **עוד קאמינא**. עוד טומאתו
 זו. עוד ש' קרא יתירא לדרשא הוא:
איכא דמפני לפי. להא דל"ל הוא
 מרבנן לרבה והא דלוחמיה רבינא
 אהא: אין ל"ל חריש וקציר של
שביעית כו'. דעל כרחק שביעית
 דשמיטה הכתוב מדבר דלוי כדכתיב
 דלויס השביעי קלי מאי שנת חריש
 וקציר דנקט אלל ה"ק שנת ימים
 מעבוד ובשביעי תשבות והשנה
 שאלה עובד כהן חריש וקציר
 תשבות(ט): **הנכנס לשביעית**. (ו) וחריש
 של שביעית. שנת חריש בשמיטת
 חרישה והמעולת לשביעית: **וקציר**
של שביעית הוולא למולאי שביעית.
 שאם הביאה שלש שביעית מלא
 היא ראויה לקצור ואם קצרה בשמיטת
 נקיף לנהיה זה קדושת שביעית: **וכי**
ישמעאל אומר מה חריש ששום כו'.
 ובשנת קלי ולהכי נקט חריש וקציר
 לומר לך מה חריש שאינו חרוש
 לך בשנת חריש של שנת הוא שאינו
 לנו חריש של מנוה אף קציר אינו
 חרוש לך אלל של שנת יאל קציר
 העומר: **אם מלא חרוש אינו לרבי**
לחרוש. אלל קציר אפילו מלא קצור
 מנוה לקצור לשמה דכתיב (סוקרתס
 והכחלס את עומר: **לאו מילתא** היא
דלמרי. שהיה לי להשיבו תשובה
 נחת דקרא לאו כמנוה איירי:
מאי טעמא קציר דומיא דחריש.
 מה חריש בכל מקום מלא חרוש אין
 מנוה לחרוש אף קציר כהכי עסקי'
 שאם מלא קצור אין מנוה לקצור יאל
 קציר העומר שאפילו מלא קצור מנוה
 לקצור: ואי ס"ד מנוה. דקציר של
 מנוה מלא קצור אינו קולר תמימה
 היא זו: **מתני'** ע"י הן. אם
 הרגו לבנו בשוגג. חוץ מגר שושב.
 שאין ישראל גולה על ידו: (ו) הכל
 גולין. מפרש בגמרא לאיתוי מאי:
גמ' בשילא דנגרי. כלמנד חרש
 עלים שאינו מלמדו מורה אלל אומנות.
 שזילא ויינד'רינו: **חיוסיה** הוא.
 ואף זו מנוה על האב ללמדו דילפינן
 לה מקרא בפרק קמא דקדושין
 (דף ל.) דכתיב (קהלת ט) ראה חייס עס
 אשה אשר אהבת הקדש אומנות שהוא
 חיותו לאשה כשם שאינו חייב להשיאו

ברשות לסיפק גולה אבל המכה ללמדו חורה או מוסר אינו גולה. רמינן ברייתא דקמין בן המכה אביו אינו גולה.
 כלומר לא סגי ליה בגלות. אמתי' דקמין הבן גולה וברייתא ששעה בו חבורה ולא הרגו והכי קמין מכה נפש פרט
 היא. ורבא אמר בהורגו הבן לאביו דברי הכל גולה וברייתא ששעה בו חבורה ולא הרגו והכי קמין מכה נפש פרט
 למכה אביו בשוגג ועשה בו חבורה שאינו גולה מיט' דסד"א כיון שהבן עושה חבורה באביו כמדין אע"פ שלא הרגו
 נהרגו בשוגג נמי כיון ששעה בו חבורה ליגלי קמ"ל דלא: הכל גולין ע"י ישראל כלומר כל ההורג ישראל גולה.
 אם הרגו ואם קללו לוקה מכתבם נשיא בעמך לא תאור. ישראל גולה ע"י עבד וכותי אם הרגו ואם הכוה הכאה

לרבות טבול יום. שאם נמסו למקדש ענוש כרת: **לרבות מחוסר**
כישורים. מלומן טומאות הכריכות קרנן ועלן והעריב שמשו ולא
 הביא כפרתו ונכנס למקדש חייב. וארבע טומאות הן הטעונות
 קרנן הזו והזנה והיוולדת והמנורע: **עוד קאמינא**. עוד טומאתו
 זו. עוד ש' קרא יתירא לדרשא הוא:
איכא דמפני לפי. להא דל"ל הוא
 מרבנן לרבה והא דלוחמיה רבינא
 אהא: אין ל"ל חריש וקציר של
שביעית כו'. דעל כרחק שביעית
 דשמיטה הכתוב מדבר דלוי כדכתיב
 דלויס השביעי קלי מאי שנת חריש
 וקציר דנקט אלל ה"ק שנת ימים
 מעבוד ובשביעי תשבות והשנה
 שאלה עובד כהן חריש וקציר
 תשבות(ט): **הנכנס לשביעית**. (ו) וחריש
 של שביעית. שנת חריש בשמיטת
 חרישה והמעולת לשביעית: **וקציר**
של שביעית הוולא למולאי שביעית.
 שאם הביאה שלש שביעית מלא
 היא ראויה לקצור ואם קצרה בשמיטת
 נקיף לנהיה זה קדושת שביעית: **וכי**
ישמעאל אומר מה חריש ששום כו'.
 ובשנת קלי ולהכי נקט חריש וקציר
 לומר לך מה חריש שאינו חרוש
 לך בשנת חריש של שנת הוא שאינו
 לנו חריש של מנוה אף קציר אינו
 חרוש לך אלל של שנת יאל קציר
 העומר: **אם מלא חרוש אינו לרבי**
לחרוש. אלל קציר אפילו מלא קצור
 מנוה לקצור לשמה דכתיב (סוקרתס
 והכחלס את עומר: **לאו מילתא** היא
דלמרי. שהיה לי להשיבו תשובה
 נחת דקרא לאו כמנוה איירי:
מאי טעמא קציר דומיא דחריש.
 מה חריש בכל מקום מלא חרוש אין
 מנוה לחרוש אף קציר כהכי עסקי'
 שאם מלא קצור אין מנוה לקצור יאל
 קציר העומר שאפילו מלא קצור מנוה
 לקצור: ואי ס"ד מנוה. דקציר של
 מנוה מלא קצור אינו קולר תמימה
 היא זו: **מתני'** ע"י הן. אם
 הרגו לבנו בשוגג. חוץ מגר שושב.
 שאין ישראל גולה על ידו: (ו) הכל
 גולין. מפרש בגמרא לאיתוי מאי:
גמ' בשילא דנגרי. כלמנד חרש
 עלים שאינו מלמדו מורה אלל אומנות.
 שזילא ויינד'רינו: **חיוסיה** הוא.
 ואף זו מנוה על האב ללמדו דילפינן
 לה מקרא בפרק קמא דקדושין
 (דף ל.) דכתיב (קהלת ט) ראה חייס עס
 אשה אשר אהבת הקדש אומנות שהוא
 חיותו לאשה כשם שאינו חייב להשיאו

לרבות טבול יום. שאם נמסו למקדש ענוש כרת: **לרבות מחוסר**
כישורים. מלומן טומאות הכריכות קרנן ועלן והעריב שמשו ולא
 הביא כפרתו ונכנס למקדש חייב. וארבע טומאות הן הטעונות
 קרנן הזו והזנה והיוולדת והמנורע: **עוד קאמינא**. עוד טומאתו
 זו. עוד ש' קרא יתירא לדרשא הוא:
איכא דמפני לפי. להא דל"ל הוא
 מרבנן לרבה והא דלוחמיה רבינא
 אהא: אין ל"ל חריש וקציר של
שביעית כו'. דעל כרחק שביעית
 דשמיטה הכתוב מדבר דלוי כדכתיב
 דלויס השביעי קלי מאי שנת חריש
 וקציר דנקט אלל ה"ק שנת ימים
 מעבוד ובשביעי תשבות והשנה
 שאלה עובד כהן חריש וקציר
 תשבות(ט): **הנכנס לשביעית**. (ו) וחריש
 של שביעית. שנת חריש בשמיטת
 חרישה והמעולת לשביעית: **וקציר**
של שביעית הוולא למולאי שביעית.
 שאם הביאה שלש שביעית מלא
 היא ראויה לקצור ואם קצרה בשמיטת
 נקיף לנהיה זה קדושת שביעית: **וכי**
ישמעאל אומר מה חריש ששום כו'.
 ובשנת קלי ולהכי נקט חריש וקציר
 לומר לך מה חריש שאינו חרוש
 לך בשנת חריש של שנת הוא שאינו
 לנו חריש של מנוה אף קציר אינו
 חרוש לך אלל של שנת יאל קציר
 העומר: **אם מלא חרוש אינו לרבי**
לחרוש. אלל קציר אפילו מלא קצור
 מנוה לקצור לשמה דכתיב (סוקרתס
 והכחלס את עומר: **לאו מילתא** היא
דלמרי. שהיה לי להשיבו תשובה
 נחת דקרא לאו כמנוה איירי:
מאי טעמא קציר דומיא דחריש.
 מה חריש בכל מקום מלא חרוש אין
 מנוה לחרוש אף קציר כהכי עסקי'
 שאם מלא קצור אין מנוה לקצור יאל
 קציר העומר שאפילו מלא קצור מנוה
 לקצור: ואי ס"ד מנוה. דקציר של
 מנוה מלא קצור אינו קולר תמימה
 היא זו: **מתני'** ע"י הן. אם
 הרגו לבנו בשוגג. חוץ מגר שושב.
 שאין ישראל גולה על ידו: (ו) הכל
 גולין. מפרש בגמרא לאיתוי מאי:
גמ' בשילא דנגרי. כלמנד חרש
 עלים שאינו מלמדו מורה אלל אומנות.
 שזילא ויינד'רינו: **חיוסיה** הוא.
 ואף זו מנוה על האב ללמדו דילפינן
 לה מקרא בפרק קמא דקדושין
 (דף ל.) דכתיב (קהלת ט) ראה חייס עס
 אשה אשר אהבת הקדש אומנות שהוא
 חיותו לאשה כשם שאינו חייב להשיאו

לרבות טבול יום. שאם נמסו למקדש ענוש כרת: **לרבות מחוסר**
כישורים. מלומן טומאות הכריכות קרנן ועלן והעריב שמשו ולא
 הביא כפרתו ונכנס למקדש חייב. וארבע טומאות הן הטעונות
 קרנן הזו והזנה והיוולדת והמנורע: **עוד קאמינא**. עוד טומאתו
 זו. עוד ש' קרא יתירא לדרשא הוא:
איכא דמפני לפי. להא דל"ל הוא
 מרבנן לרבה והא דלוחמיה רבינא
 אהא: אין ל"ל חריש וקציר של
שביעית כו'. דעל כרחק שביעית
 דשמיטה הכתוב מדבר דלוי כדכתיב
 דלויס השביעי קלי מאי שנת חריש
 וקציר דנקט אלל ה"ק שנת ימים
 מעבוד ובשביעי תשבות והשנה
 שאלה עובד כהן חריש וקציר
 תשבות(ט): **הנכנס לשביעית**. (ו) וחריש
 של שביעית. שנת חריש בשמיטת
 חרישה והמעולת לשביעית: **וקציר**
של שביעית הוולא למולאי שביעית.
 שאם הביאה שלש שביעית מלא
 היא ראויה לקצור ואם קצרה בשמיטת
 נקיף לנהיה זה קדושת שביעית: **וכי**
ישמעאל אומר מה חריש ששום כו'.
 ובשנת קלי ולהכי נקט חריש וקציר
 לומר לך מה חריש שאינו חרוש
 לך בשנת חריש של שנת הוא שאינו
 לנו חריש של מנוה אף קציר אינו
 חרוש לך אלל של שנת יאל קציר
 העומר: **אם מלא חרוש אינו לרבי**
לחרוש. אלל קציר אפילו מלא קצור
 מנוה לקצור לשמה דכתיב (סוקרתס
 והכחלס את עומר: **לאו מילתא** היא
דלמרי. שהיה לי להשיבו תשובה
 נחת דקרא לאו כמנוה איירי:
מאי טעמא קציר דומיא דחריש.
 מה חריש בכל מקום מלא חרוש אין
 מנוה לחרוש אף קציר כהכי עסקי'
 שאם מלא קצור אין מנוה לקצור יאל
 קציר העומר שאפילו מלא קצור מנוה
 לקצור: ואי ס"ד מנוה. דקציר של
 מנוה מלא קצור אינו קולר תמימה
 היא זו: **מתני'** ע"י הן. אם
 הרגו לבנו בשוגג. חוץ מגר שושב.
 שאין ישראל גולה על ידו: (ו) הכל
 גולין. מפרש בגמרא לאיתוי מאי:
גמ' בשילא דנגרי. כלמנד חרש
 עלים שאינו מלמדו מורה אלל אומנות.
 שזילא ויינד'רינו: **חיוסיה** הוא.
 ואף זו מנוה על האב ללמדו דילפינן
 לה מקרא בפרק קמא דקדושין
 (דף ל.) דכתיב (קהלת ט) ראה חייס עס
 אשה אשר אהבת הקדש אומנות שהוא
 חיותו לאשה כשם שאינו חייב להשיאו

ברשות לסיפק גולה אבל המכה ללמדו חורה או מוסר אינו גולה. רמינן ברייתא דקמין בן המכה אביו אינו גולה.
 כלומר לא סגי ליה בגלות. אמתי' דקמין הבן גולה וברייתא ששעה בו חבורה ולא הרגו והכי קמין מכה נפש פרט
 היא. ורבא אמר בהורגו הבן לאביו דברי הכל גולה וברייתא ששעה בו חבורה ולא הרגו והכי קמין מכה נפש פרט
 למכה אביו בשוגג ועשה בו חבורה שאינו גולה מיט' דסד"א כיון שהבן עושה חבורה באביו כמדין אע"פ שלא הרגו
 נהרגו בשוגג נמי כיון ששעה בו חבורה ליגלי קמ"ל דלא: הכל גולין ע"י ישראל כלומר כל ההורג ישראל גולה.
 אם הרגו ואם קללו לוקה מכתבם נשיא בעמך לא תאור. ישראל גולה ע"י עבד וכותי אם הרגו ואם הכוה הכאה

לרבות טבול יום. שאם נמסו למקדש ענוש כרת: **לרבות מחוסר**
כישורים. מלומן טומאות הכריכות קרנן ועלן והעריב שמשו ולא
 הביא כפרתו ונכנס למקדש חייב. וארבע טומאות הן הטעונות
 קרנן הזו והזנה והיוולדת והמנורע: **עוד קאמינא**. עוד טומאתו
 זו. עוד ש' קרא יתירא לדרשא הוא:
איכא דמפני לפי. להא דל"ל הוא
 מרבנן לרבה והא דלוחמיה רבינא
 אהא: אין ל"ל חריש וקציר של
שביעית כו'. דעל כרחק שביעית
 דשמיטה הכתוב מדבר דלוי כדכתיב
 דלויס השביעי קלי מאי שנת חריש
 וקציר דנקט אלל ה"ק שנת ימים
 מעבוד ובשביעי תשבות והשנה
 שאלה עובד כהן חריש וקציר
 תשבות(ט): **הנכנס לשביעית**. (ו) וחריש
 של שביעית. שנת חריש בשמיטת
 חרישה והמעולת לשביעית: **וקציר**
של שביעית הוולא למולאי שביעית.
 שאם הביאה שלש שביעית מלא
 היא ראויה לקצור ואם קצרה בשמיטת
 נקיף לנהיה זה קדושת שביעית: **וכי**
ישמעאל אומר מה חריש ששום כו'.
 ובשנת קלי ולהכי נקט חריש וקציר
 לומר לך מה חריש שאינו חרוש
 לך בשנת חריש של שנת הוא שאינו
 לנו חריש של מנוה אף קציר אינו
 חרוש לך אלל של שנת יאל קציר
 העומר: **אם מלא חרוש אינו לרבי**
לחרוש. אלל קציר אפילו מלא קצ